

[Statsministeren.]

tatet af en langvarig, omhyggelig Forhandling, først mellem Parterne selv og dernæst med Bistand af Forligsmanden, hvori Repræsentanter for baade Mejeristernes og Mejeriernes Ledelse gennem længere Tid har deltaget, og hvor sluttelig Forligsmanden har sat Fingeren paa de Steder, som han mente var de rigtige, og har stillet Forslag, et Forslag, som derefter er tiltraadt af de 13 eller 14 delegerede fra Mejerierne og af Mejeristernes Forhandlere, for øvrigt ogsaa af et stort Delegeretmøde i Fredericia den 2. Maj afholdt af Mejerierne, hvor Flertallet vedtog at tiltræde Forligsmandens Forslag. Det er altsaa ikke saadan et tilfældigt Forslag, som Mejeristerne og De samvirkende Fagforbund dikterer Mejerierne og i dette Tilfælde Rigsdagen. Det er Resultat af en grundig Undersøgelse og Overvejelse af Sagen, som aldeles ikke kan sammenlignes med det overfladiske, der vilde være blevet Resultatet, hvis vi havde fulgt de Konservatives Forslag i Folketinget om en Voldgift, der i Løbet af nogle faa Dage med fuldstændig fremmede Mennesker skulde kunne afsige en Kendelse i denne Sag. Nej, det, her foreligger, er et ganske anderledes omhyggeligt Arbejde end det, der kunde blive Tale om ved en saadan tilfældigt tilvejebragt Voldgift, som de Konservative gjorde sig til Talsmænd for.

Jeg kan naturligvis ikke anerkende, at der er noget uværdigt for Rigsdagen i at afværge en saadan Konflikt. Der er tidligere sket Indgreb i Arbejdsforholdene af en helt anden Karakter, som ganske anderledes kunde fortjene den Betegnelse, det ærede 3die Medlem for 6te Kreds brugte. Da Nedskæringen skete, var der jo ikke Tvivl om, at Rigsdagen særdeles vil kunde bedømme Lønninger og Livsvilkaar. Den Gang mente det ærede Medlem, at det var værdigt for Rigsdagen at gribe ind i Løn- og Arbejdsvilkaar; nu er det pludselig blevet uværdigt, endskønt Samfundet i Øjeblikket staar over for et særdeles alvorligt Konflikttilfælde.

Med Hensyn til de Bemærkninger, det ærede 12te Medlem for 2den Kreds (Lange) fremsatte, skal jeg til hvad jeg lige har sagt føje, at det Forslag om Voldgift, som det ærede Medlem henviser til, baade sagligt og principielt er uantageligt. Voldgift er, som alle ved, en Form for Afgørelse, som begge Parter, Arbejdsgiver- og Arbejderorganisationer, maa fraraade, og jeg kan ikke mene, at Parternes Mening i den Grad er ligegyldig, som det ærede Medlem synes

at mene. Sagligt er det stillede Forslag saaledes, at nogle Folk, der overhovedet ikke har haft med Sagen at gøre — Forligsinstitutionen bliver skubbet til Side —, skal beskæftige sig med Lønforholdene paa det paagældende Omraade og derefter træffe en Afgørelse. Det forekommer mig at være en Fremgangsmaade, som er i høj Grad egnet til at vække berettiget Modstand og Kritik.

Det ærede 12te Medlem for 2den Kreds talte ogsaa om, at hvis man nu gennemførte dette Forslag, paatog man sig derved en Forpligtelse til at yde Støtte. Ja, det er nu slet ikke noget ukendt. Jeg betaler da stadig Skat til Fordel for Landbruget, forskellige endda, det gør vel andre ogsaa, det er jo ikke noget særligt for mig; der betales baade paa den ene og den anden Maade til Støtte for Landbruget, og det er ikke rigtigt, naar det senere er sagt her, at det blev pure afvist at yde forøget Støtte til Landbruget. Der blev i Gaar sagt det, som naturligvis maa siges, at man ikke i denne Sag kan stille op, hvordan Prisen paa Smør og Mælk og andet engang skal fastlægges. Hvis man mener, at der er noget galt ved den bestaaende Ordning eller de mange forskellige bestaaende Ordninger, vi til Fordel for Landbruget har gennemført til Belastning af den øvrige Befolkning, maa man naturligvis tage det Spørgsmaal op paa den Tid, da disse Sager kan behandles og skal behandles, og saa faar vi se, i hvilken Grad der skal ydes Hjælp og Støtte. Det, der i Gaar forelaa, var haarrejsende; man stillede Forslag om, at naar dette Lovforslag gennemføres, skal Prisen paa Mælk fra 1. Juli forhøjes med 2 Øre pr. Liter, det vil sige, at man vil have 10 Mill. Kr. om Aaret som Erstatning for en Lønforhøjelse paa 400 000 Kr., altsaa 25 Gange saa stort et Beløb. Det maa for enhver Rigsdagsmand være naturligt, at dette Forslag blev afvist.

Det ærede 12te Medlem for 2den Kreds sagde om det omtalte Protokollat, at det var taaget; det kan jeg ikke erkende, jeg synes, det er fuldkommen klart og tydeligt. Det siger, at i Tilfælde, hvor man vil afvige fra den Regel, der er almindeligt gældende med Hensyn til, at Mejerister som andre Mennesker selv sørger for deres Kost og Opholdssted, kan man, naar det af forskellige Grunde kan være ønskeligt, tage det op til Forhandling. Det forekommer mig at være en meget klar Henvisning, og jeg kan tilføje — det er alt, hvad jeg ved mere derom —, at Rigsadvokat Pihl, som har været Forligsmand i denne Sag, den Dag han afgav Referat til mig om Afstemningen, sagde: Der henvises endvidere til hoslagte